

АЛЛА СЕРОВА

ПОДВІЙНЕ
ДНО

АртЕк

Анотація

Ліза виросла у сиротинці. Вона з дитинства звикла сама вирішувати свої проблеми і майже ніколи не сумнівалась у правильності своїх рішень. Але коли з багажника автівки, котра проїздила повз неї, просто їй під ноги випав зв'язаний і закривавлений чоловік, вона розгубилась і... на таксі привезла його до себе додому. Вона чудово розуміла, що це дуже небезпечно, адже її «знахідку», яка назвалась Андрієм, очевидно шукають. А незабаром застрелили її сусіда-алкоголіка, який одягнув викинутий Лізою костюм Андрія. Звичайно, вона не повірила, що це випадковий збіг. Ліза не може зрозуміти у що вона вплуталась і що їй робити зі своєю «знахідкою». І чомусь їй здається, що зовсім не випадково Андрій попросив допомоги саме у неї...

All rights reserved.

Усі права застережено.

ISBN 978-966-663-432-3

© «Кальварія», 2021

Алла Серова

ПОДВІЙНЕ ДНО

Читайте романи Алли Серової в серії «ПРАВИЛА ГРИ»

Теорія помсти

• **Подвійне дно** •

Правила гри

Закон джунглів

Вбити тигреня

Котячою стежкою

Небезпечні зв'язки

Втеча в нікуди

Ідеальний злочин

Точка повернення

Тінь убивства

Замкнені в сутінках

Територія темряви

Вийти в оф-лайн

Епідемія брехні

Гримуар Спадкоємців

Гра в життя

Обрати не себе

Щоденник Темряви

Остання маска

Уламки смерті

Подвійне дно

Якщо неприємність може
статися,

то вона обов'язково станеться.

Закон Мерфі

1.

У кожного є щось таке, що він ненавидить з особливим смаком. Хтось не терпить перловку, у когось при одній думці про сусідського пса зводить щелепи, хтось подумки піддає тортурам свекруху чи тещу, отримуючи при цьому катарсис. У кожного є щось таке. Святі на небі, на землі не лишилося святості. Може, це навіть добре, кожному — своє місце.

І ненависті теж.

Я ненавиджу зиму. Кожною клітинкою тіла я однаково ненавиджу і піжонський блискучий сніг під яскравим холодним небом, і тихий різдвяний снігопад, що перетворює місто на солоденьку святкову листівку, на якій тільки й лишилося написати штаповані побажання щастя і довголіття. Я ненавиджу зиму, і в мене є для цього підстави. Тому вже десь у вересні в мою душу починає вповзати роздратування — літо

минуло, до весни ще далеко, а зима вже скоро. І цього не можна змінити.

Може, якби в мене були гроші, я б мандрувала світом услід за весною чи літом, або взагалі оселилася десь, де немає такої напасті, як зима чи осінь. Власне, осінь — то ще нічого, щастя не додає, але ми з нею якось підтримуємо збройний нейтралітет. А часом, як-от сьогодні, і взагалі оголошуємо перемир'я, бо коли в жовтні починають палити листя, а надворі тихо, і синій вечір вже визирає срібними місячним оком, блідим і заспанним, бо сонце ще не сідає — я люблю ходити крізь туман і запах диму. Кажуть, дим від спаленого листя страшенно шкідливий, але я люблю його пахощі у вогкому жовтневому повітрі. Я тоді йду собі, куди очі бачать, і мені майже добре. Життя саме по собі — шкідлива штука, то що там додасть ковток диму?

Повз мене з хижим шелестінням пролітають машини, та мені нема до них ніякого діла. Власне, мені ні до чого немає діла. І до мене теж ніхто нічого не має: 0 — 0, нічия. Мабуть, це й непогано — отак просто йти собі вздовж дороги.

Так уже сталося, що я опинилась саме в цьому районі, тож тепер іду пішки додому і слухаю місто. І машини мені не заважають. Вони теж — частина міста, хай собі їдуть, я не проти.

Він підкотився мені під ноги, як заблукалий м'яч. Я навіть не завважила, звідки він узявся. Спочатку здалося, що він просто гепнувся з неба, та ця теорія

померла тої ж секунди, як я побачила, що він зв'язаний, його рот заклеєний скотчем, а обличчя майже немає — один синець і кров. Ні, на небі, звичайно, суворі порядки, але такого там не роблять, це напевно. Та в даному випадку цей тип, скоріш за все, випав із машини.

Цікаво, як йому це вдалося?

Я присіла біля нього навпочіпки. Ні, я зовсім не хочу йому допомагати, мені таке й на думку не спало. У кожного свої проблеми, тож кожен рятується, як може. Мої проблеми нікого не цікавлять, то чому мене мають цікавити чийсь? Нелогічно.

Але я зупинилась біля нього, бо він заважав мені йти далі.

Його одяг купували не на ринку Анголенка, це точно, я добре знаюсь на цьому. Та дороге вбрання зіпсоване непоправно. До того ж, він босий, а обличчя в нього немає, тільки коричнева смужка скотчу на синьо-червоному запухлому тлі. Не дуже в тон, та кого хвилюють такі дрібниці? Ну що ж, треба йти, бо вже темніє.

Я підводжуся і обходжу його — тут доволі вузька смужка тротуару. Гадаю, хтось його знайде, можливо, нагодиться поліція чи якийсь свідомий пенсіонер, чи просто добрий самаритянин. А я не належу до жодної з вищезгаданих категорій населення, я — сама по собі.

Неголосний стогін не змусив мене озирнутися. Вибачай, хлопче, але я не хочу вляпатися в лайно, а

судячи з твого вигляду, ти в ньому загруз далі нікуди. Мені своїх проблем вистачає. Ні, ну чому в мене немає купи баксів, я б тоді просто поїхала з цієї країни, де всі зміни — тільки на гірше, де громадяни валяються зв'язані і побиті, а поліція від'їдає морди на хабарях і відвертих грабунках. Власне, я можу його розв'язати і піти, а далі хай уже сам дає собі раду. Чудово, це хороша ідея, і моє сумління не буде скімлити ночами — от лишила чоловіка напризволяще. Я його розв'яжу, це компроміс.

— Добре, не стогни, я повертаюсь, — я знов сідаю біля нього. — Не міг деінде впасти, чи тобі не однаково? Чорт, добряче тебе скрутили... Ага, ось маю ножиці, терпи.

Я намагаюсь зробити все швидко, але ножиці в мене манікюрні, тож справа посувається поволі. Але посувається, бо спочатку ноги, а потім і руки в нього вільні.

— Смужку на обличчі віддирай сам.

Але він не може. В нього відновлюється кровообіг у кінцівках, тож він аж скрутився від болю. З-під запухлих повік на мене благально глянули очі, та вже темно, він мене не зможе потім упізнати... Ну, добре, скотч я теж зніму, хай покличе на допомогу. Ось, одним різким рухом — і порядок.

— ...твою мати!

— То ти ще й лаєшся? Нахаба! Ну, добре, бувай.

Я ладна копняка собі дати, тому похапцем підводжусь. Як я раніше про це не подумала! Адже ті, в машині, мабуть вже завважили, що полонений зник, і скоро проїдуть своїм маршрутом у пошуках загубленого вантажу. Це якщо вже не мчать сюди. А тоді моя доля цілком визначена: свідків розумні люди не залишають.

Я б точно не залишила.

— Будь ласка, зачекайте! Прошу вас! Я не можу підвестись...

А, хай тобі трясця! Ні, не повернуся нізащо, полежить трохи і оклигає, міцний хлоп, я звернула увагу. Я йому нічого не винна.

— Ще хвилинку, прошу вас...

Я маю йти. Я повинна тікати звідси, бо інакше влипну в неприємну історію. І мені ніхто не допоможе, як ніхто ніколи не допоміг за все моє життя.

— Що ще?

— Якби мені десь перебути до ранку, хоч кілька годин...

— Вибач, але я не можу тобі в цьому допомогти. Якщо хочеш, можу викликати «швидку» чи поліцію.

— Ні, я не... Але ж ви десь живете? Я тільки до ранку, а там піду.

— Ні.

— Я заплачу.

— Забудь про це.

— Але я не можу поворухнутися, та ще й холодно.

— Кровообіг скоро відновиться, до смерті не замерзнеш, п'ятнадцять градусів сьогодні, осінь тепла. Ну, трохи застудишся — це що найбільше. Не вплутуй мене в свої проблеми, я й так зробила для тебе більше, ніж треба, ти помітив?

— Так, я вдячний вам, але...

— Все, бувай.

Я не встигаю пройти й кількох кроків, як темряву прорізає світло фар. Машина ще далеко, та я чомусь розумію, що це **та сама** машина. Розуміє це і чоловік на тротуарі. Так, втекти я не встигну, і сховатись тут нема де: ряд будинків і дорога.

Я хапаю напівпритомного чоловіка і тягну його до стіни будинку. Де поділись затишні телефонні будки? Ну що ж, спробую скористатися з того, що є. Я розстібаю свій плащ — довгий, до кісточок.

— Обхопи мене за поперек і притиснись, може, під плащем не помітять.

Я дістаю з кишені телефон и повертаюся спиною до дороги. Машина вже зовсім поряд, а мій підопічний стиснув мене так, що дихнути не можна.

— Радіо-таксі слухає.

Фари машини хижо і безсоромно освітлюють мене. Ну що ж, помирати один раз, від долі не втечеш.

— Будь ласка, пришліть таксі на ріг Української та Малинової.

— Куди вам їхати?

Кінець безкоштовного уривку.
Щоби читати далі, придбайте,
будь ласка, повну версію
книги.